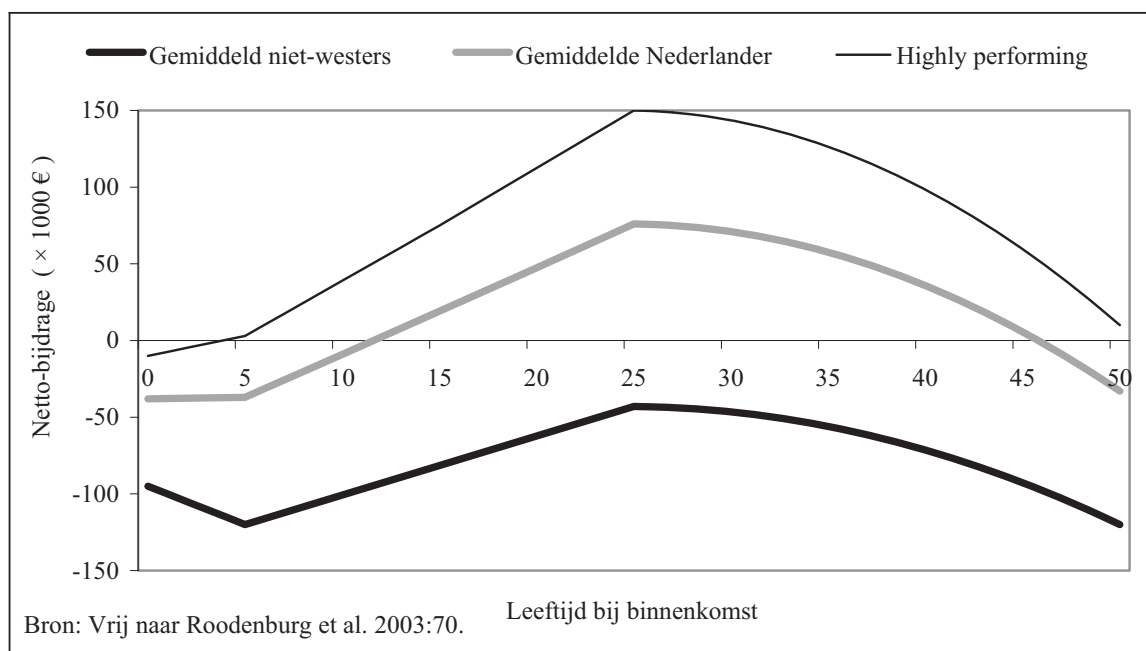

Figuur 9.1 Netto fiscale bijdrage over het gehele leven van drie categorieën ideaaltypische immigranten naar leeftijd bij binnenkomst

9.3.2 Ontstaansgeschiedenis Immigration and the Dutch economy

We zijn nu toegekomen aan de ontstaansgeschiedenis van *Immigration and the Dutch economy* die we vertellen aan de hand van het interview met Hans Roodenburg. Bij het interview blijkt Roodenburg deze ontstaansgeschiedenis voor zichzelf tot in detail gereconstrueerd heeft en hij hecht er aan om het integraal en in chronologische volgorde aan mij te vertellen. Roodenburg is iemand die op een hele rustige manier zijn gedachten onder woorden brengt. Hij omschrijft zichzelf als niet erg geëngageerd en ook niet erg emotioneel betrokken bij de onderwerpen die hij onderzoekt. Wel maakt hij zich zorgen om bepaalde aspecten van de huidige immigratie. Dat hij sinds kort gepensioneerd is, blijkt een voordeel, omdat hij in dienst van het CPB meer namens de organisatie en minder namens zichzelf had kunnen spreken. Hij wil de manier waarop ik het interview in het proefschrift verwerkt wel graag autoriseren, omdat hij “ervaring heeft met de pers, die, wegens gebrek aan materiekkennis, niet altijd goed weergeeft waar het om gaat”.⁷⁴⁹ We laten hem nu zelf aan het woord om te vertellen wat (indirect) de aanleiding was voor *Immigration and the Dutch economy*:⁷⁵⁰

“Ik werd in oktober 1995 – ik werkte op het CPB als econoom en hoofd van de afdeling arbeid – gebeld door Frank Kalshoven. Die is tegenwoordig verbonden aan *De Volkskrant*, maar toen was hij bij de *Elsevier*. Die belde mij op en zijn vraag kwam er eigenlijk op neer: ‘wat zijn de kosten en de baten van migratie naar Nederland’. Nou daar heb ik ongetwijfeld een heel wollig antwoord op gegeven, maar in principe kwam het er op neer: ‘dat weten we niet’. Daar was nooit onderzoek naar gedaan. Nou de reactie van Kalshoven was dat hij dat echt volstrekt belachelijk vond. Ik heb hem toen nog wat namen gegeven van mensen die hij kon benaderen om wat meer zicht op de materie te krijgen. Maar goed, hij hing op en dat gesprek heeft mij wel aan het denken gezet. Een of twee weken later kreeg ik dit verhaal [het artikel van Kalshoven⁷⁵¹]. Dit is een cruciale tekst vanwege dit onderwerp”.⁷⁵²

Roodenburg verwijst Kalshoven onder meer door naar Carlo van Praag, omdat hij op de hoogte is van de kosten-batenanalyse van het SCP (Van Praag 1988, zie §7.2):

“Dat is nooit openbaar gemaakt, maar ik heb dat stuk wel gezien en ik heb de berekeningen ook nagelopen. Het is ook niet geheim ... maar hij heeft het nooit aan de grote klok gehangen. [Het is echter] wel bekend geworden in dat gesloten wereldje van de immigratieonderzoekers – die sociale wetenschappers – en dat is heel hard aangekomen. Men reageerde daar zeer negatief op. ... Dat is eigenlijk de eerste keer dat er een zakelijke becijfering is gemaakt ... na dat rapport van 1972”.⁷⁵³

Na het telefoongesprek met Kalshoven onderneemt Roodenburg aanvankelijk niets concreets, maar de kwestie van de kosten en baten van immigratie speelt wel door zijn hoofd. Enkele jaren later dient zich een mogelijkheid aan om deze kwestie nader te onderzoeken. Die mogelijkheid komt in de vorm van de driejaarlijkse rapportage van het Werkverband Periodieke Rapportage Bevolkingsvraagstukken (WPRB). Het WPRB wordt gecoördineerd door het NIDI en is breed samengesteld met vertegenwoordigers van een groot aantal verschillende ministeries, het CBS en de planbureaus, waaronder het CPB.⁷⁵⁴ Roodenburg vertegenwoordigt het CPB in de commissie die de totstandkoming van het WPRB-rapport van 2000 moet begeleiden, iets dat hij bij een aantal eerdere WPRB-rapportages ook al heeft gedaan. Tijdens een voorvergadering in 1998 krijgt hij het idee om een economische analyse van de economische effecten van immigratie aan dit rapport toe te voegen:

“Er was in 1998 een voorvergadering van ‘waar gaan we het over hebben’ en ik zat in die commissie voor het Planbureau. ... Toen zouden we het hebben over minderheden, allochtonen en het Planbureau moest dan wat meer de economische invalshoek verzorgen. Dus daar moest iets in over de arbeidsmarktpositie van allochtonen of arbeidsmarktaspecten of zoiets. En met dat telefoongesprek van Kalshoven in mijn hoofd heb ik toen gedacht van ‘we moeten het toch wat breder trekken, dus we moeten maar eens de economische effecten van immigratie naar Nederland ... bij de kop pakken en een soort eerste verkenning op tafel leggen gebaseerd op de internationale literatuur’. Want ik was inmiddels geïnteresseerd geraakt in het onderwerp en het was mij inmiddels wel duidelijk dat – hoewel in Nederland dit dus non-existent was – in het buitenland dus wel het een en ander op dit gebied gebeurde. Dus dat was ... eigenlijk het eerste project gericht op dit onderwerp. ... Ja, toen is dit idee een beetje ontstaan. In feite is dit voor mij de aanleiding geweest; dat telefoongesprek met Kalshoven en ook dit artikel in de *Elsevier*⁷⁵⁵ waarin ook voor mij een aantal *eye-openers* stonden van ‘hoe is het in godsnaam allemaal mogelijk dat er in feite niet zakelijk over gepraat kan worden’”.⁷⁵⁶

Daarnaast speelt ook wetenschappelijke en persoonlijke ambitie een rol in Roodenburgs besluit om migratie-economisch onderzoek te doen: “toen ik dat stuk van Kalshoven had gelezen toen kreeg ik toch het idee van: hier ligt gewoon een terrein braak en daar zijn mogelijkheden om [binnen de ruimte die het CPB daarvoor biedt wetenschappelijk] iets op de kaart te zetten”.⁷⁵⁷

Een belangrijke vraag is vanzelfsprekend hoe na zo’n lange stilte een eerste onderzoek over een kennelijk beladen en omstreden onderwerp tot stand komt. Ik vraag

Roodenburg of er moed voor nodig was om het idee voor een economische analyse in de WPRB in te brengen:

“Nou, dat geeft ook een beetje dekking. Het is geen soloactie. Ik ben niet zo maar een econoom, ik zit daar namens een gerespecteerd instituut in Nederland en ik zit daar in dat gezelschap van allemaal gerespecteerde wetenschappers en mensen van instituten van naam. Dus als ze [hadden gezegd] van ‘jongen daar moet je niet aan beginnen’, dan had ik een probleem gehad. Als ze dat hadden gezegd, dan had ik me moeten afvragen van ‘moet ik dat nou toch maar niet doen’, of andere kanalen moeten zoeken om dit type onderzoek van de grond te krijgen. Maar tot mijn tevredenheid werd daar heel positief op gereageerd. Ik heb ze ook verteld dat er in het buitenland al heel veel was op dit gebied dus dat het mij wel nuttig leek [om dat voor Nederland ook te doen]. Je moet het serieus aanpakken natuurlijk. Daar [bij de internationale literatuur] moet je beginnen”.⁷⁵⁸

Roodenburg krijgt binnen het WPRB en het CPB groen licht voor het onderzoek. Wel krijgt Roodenburg later, tijdens vervolgonderzoek, “wat terugkoppeling” uit zijn omgeving: “ik heb wel gemerkt dat andere mensen in mijn omgeving ... het toch wel erg *touchy* vonden om *überhaupt* al die cijfers op een rijtje te krijgen”.⁷⁵⁹ Roodenburg kan niet concreet maken hoe die mensen in zijn omgeving dat gevoel op hem overbrachten, maar stelt: “ze vonden het wel een beetje eng allemaal”, om er aan toe te voegen “dat had ik zelf dus niet, dus dat verbaasde me dan wel”.⁷⁶⁰ Dat hij bij zichzelf geen emotionele of normatieve belemmeringen bespeurde, wijt hij aan het feit dat hij niet erg “geëngageerd” is.⁷⁶¹ Maar ook zijn persoonlijkheid speelt een rol: “Ik ben gewoon heel erg analytisch ingesteld”, constateert hij nuchter, “en niet zo emotioneel betrokken bij de dingen die ik onderzoek”.⁷⁶² Verder benadrukt Roodenburg dat die negatieve omgevingsignalen zwak en indirect waren en dat er ook veel positieve signalen tegenover stonden:

“Het zijn maar hele zwakke en indirecte signalen. ... Dat kan al non-verbale communicatie zijn. ... Het ging niet van dik hout zaagt men planken, maar als je een beetje omgevingsgevoel hebt dan vang je dat soort signalen natuurlijk wel op. Het was ook niet zo dat er een soort taboesfeer was, dat er een massale weerstand was of zo, maar je merkte dat sommige mensen het een eng onderwerp vonden. ... Dat is natuurlijk één kant van de medaille, want ik kreeg natuurlijk ook heel veel waardering. Het was alles bij elkaar heel breed een overwegend positieve respons en dat moedigt ook aan natuurlijk. Je krijgt ook een respons van: ‘Goh, het is wel belangrijk om dit eens uit te zoeken!’ ... [Ook die steunbetuigingen waren] vaak impliciet. Dan merk je gewoon hoe iets valt. Ook toen ik in het WPRB actief was. Dan wordt er natuurlijk zakelijk over teksten gesproken en dan kreeg je ook reacties en die vielen mij erg mee. Die waren overwegend ook positief en ook aanmoedigend eigenlijk. Dus ja het is een heel genuanceerd beeld alles bij elkaar”.⁷⁶³

9.3.3 Het WPRB-rapport

Het stuk dat uiteindelijk in het WPRB-rapport van 2000 komt heeft het karakter van een verkennende literatuurstudie. Het bevat nog geen eigen onderzoek en Roodenburg noemt het dan ook vooral een ‘agendazettend’ stuk dat opgevat moet worden als een ‘analytisch kader’. De driedeling in de drie deelgebieden arbeidsmarkt, publieke sector

en fysieke omgeving die de opzet van *Immigration and the Dutch economy* kenmerkt is reeds aanwezig. De conclusies die Roodenburg op basis van de literatuur kan trekken, bevat al veel elementen van de conclusies van dat rapport.

Omdat “Nederlands onderzoek schittert door afwezigheid” (Roodenburg 2000: 198) is de studie vrijwel geheel gebaseerd op de internationale migratie-economische literatuur. Dat roept de vraag op in hoeverre die literatuur op de Nederlandse situatie toegepast kan worden. Met betrekking tot de bruikbaarheid van buitenlands onderzoek voor de Nederlandse situatie maant Roodenburg tot voorzichtigheid. De arbeidsparticipatie van niet-westerse allochtonen is in Nederland laag in vergelijking met andere landen. Verder noemt Roodenburg de Nederlandse sociale zekerheid relatief genereus en als keerzijde van de lage participatie is het beroep erop van niet-westerse allochtonen daarom hoog. Tenslotte is Nederland aanzienlijk dichter bevolkt dan de andere Europese landen en de VS (Roodenburg 2000: 209-210). Roodenburg concludeert dan ook dat het aannemelijk is dat “de economische effecten van de bestaande immigratie in Nederland minder gunstig, respectievelijk ongunstiger zullen zijn dan in de meeste andere Europese landen en de Verenigde staten” (Roodenburg 2000: 213).

Opvallend is dat Roodenburg zijn conclusies vrij voorzichtig formuleert en relatief negatieve uitspraken doet met gebruikmaking van woorden als *positief* en *gunstig*. Na een schets van de erg lage participatie van niet-westerse allochtonen stelt Roodenburg bijvoorbeeld:

“Gelet op het voorgaande kan worden geconcludeerd dat door de geringe participatie de positieve arbeidsmarkteffecten van immigratie in Nederland relatief klein zijn. Bovendien wordt het draagvlak voor belastingen en sociale premies erdoor versmald, waartegenover meer uitkeringen staan aan inactieven. Dit pakt relatief ongunstig uit voor de netto-bijdrage van allochtonen aan de collectieve sector” (Roodenburg 2000: 212).

Dat is niet zonder reden, licht Roodenburg in het interview ongevraagd toe:

“Nou het is wel zo dat – ik weet niet hoe jij dat stuk leest – maar ik heb een zeker vermogen om dingen behoedzaam te formuleren, zeg maar. ... Ik sta er honderd procent achter. Het is niet zo dat het verhullend is. ... Maar niet onnodig prikkelend, dat heb ik wel geprobeerd te vermijden. Dus niet de knuppel in het hoenderhok gooien. Daar had ik ook geen enkel behoefte aan, nee”.⁷⁶⁴

Behoedzaam formuleren behoort tot “de bedrijfscultuur van het CPB” en hij contrasteert dat met het werk van Lakeman (1999), wiens “*core-business* het is om knuppels in het hoenderhok te gooien”.⁷⁶⁵

Het WPRB-rapport met daarin Roodenburgs economische analyse wordt goed ontvangen. Het wordt gepresenteerd op een persconferentie in Nieuwspoor waarbij toenmalig Staatssecretaris van Justitie Job Cohen aanwezig is. Het rapport krijgt “een onvoorstelbaar grote media-aandacht”.⁷⁶⁶ Roodenburg zegt over de receptie:

“De strekking was niet van ‘de migratie kost ons tientallen miljarden’. Het was meer van ‘nou we moeten in de toekomst de immigratie en het integratiebeleid wat anders aanpakken dan in het verleden’. ... Alleen op het AD stond in zulke koeienletters ‘Nederland is vol’. Dat was de enige schreeuwende kop eigenlijk. Dus het kreeg erg veel aandacht, maar niet gefocust op dit ... kosten en baten ver-

haal. ... Ik vond het prima [zo]. Daarmee was in feite de belangrijkste hobbel genomen, want dat stuk stond er nu en in een breed kader van het NIDI, het SCP, het CPB en nog wat andere instellingen. Dus dat vond ik een mooie mijlpaal eigenlijk en dat gaf mij op dat moment ook vertrouwen om er mee verder te gaan”.⁷⁶⁷

9.3.4 Tussentijdse resultaten in *Hoe meer zielen, hoe minder vreugd*

Roodenburg toog samen met CPB-collega's Harry ter Rele en Rob Euwals aan het werk. Het project liep echter om technische⁷⁶⁸ en organisatorische⁷⁶⁹ redenen vertraging op. Omdat de bevindingen actualiteitswaarde hadden besloten ze een aantal tussenresultaten te publiceren in een artikel in *ESB* met de veelzeggende titel: *Hoe meer zielen, hoe minder vreugd* (Ter Rele & Roodenburg 2001). Daarmee wilden ze aanhaken bij het op dat moment actuele debat over arbeidsmigratie als oplossing voor arbeidsmarktkrapte en vergrijzing (§5.7.4). Wat meespeelt is dat er politieke besluitvorming op stapel staat over dit onderwerp:

“Wij waren dus bezig met dit project, maar dat liep uit en het was al bekend dat in het najaar van 2002 door het kabinet Kok II een beslissing zou moeten worden genomen over arbeidsmigratie, en die Kok zwalkte wat tussen meer arbeidsmigratie en de handhaving van het bestaande beleid. Wij wilden vermijden dat we met dit rapport een beetje als mosterd na de maaltijd zouden komen, dus we wilden vóór die besluitvorming in ieder geval de tussenresultaten openbaar maken en dat is toen gelukt via dat *ESB*-artikel. Als het goed is staan daar ook nog de namen van Bovenberg, Don en Casper van Ewijk [als meelezers]. Dat zijn niet de geringsten. ... Maar goed, uiteindelijk, qua *impact*, is dit een verhaal dat je kunt vergelijken met Lakeman [zie §8.7], maar we hebben daar verder eigenlijk geen negatief commentaar op gekregen”.⁷⁷⁰

Het *ESB*-artikel focust op de effecten van immigratie op de Nederlandse publieke sector – een analyse waarvan de resultaten hiervoor reeds zijn weergegeven en die we hier niet zullen herhalen. De conclusies van het artikel liegen er niet om:

“Als de sociaal-economische positie van arbeidsimmigranten overeenkomt met het gemiddelde van niet-westerse allochtonen, is het resultaat voor de collectieve sector altijd negatief, ongeacht de leeftijd bij binnenkomst. ... Kort samengevat luidt de conclusie dat immigratie alleen voordelig is voor de collectieve sector als de immigranten jong zijn en succesvol op de Nederlandse arbeidsmarkt. In de overige gevallen is de uitkomst negatief. Er zijn derhalve niet te verwaarlozen risico's aan immigratie verbonden. Deze risico's tellen des te zwaarder omdat de mogelijkheden om immigranten te selecteren op kenmerken als leeftijd en geschiktheid voor de Nederlandse arbeidsmarkt beperkt zijn. Nieuwe arbeidsmigranten zullen worden vergezeld van of gevolgd worden door een veelvoud aan eigen gezinsleden en partners van kinderen. De criteria voor toelating van een arbeidsimmigrant kunnen krachtens de huidige regels niet worden toegepast op diens volgmigranten” (Ter Rele & Roodenburg 2001).

9.3.5 Receptie *Immigration and the Dutch economy*

Het CPB-rapport heeft bij haar presentatie, in de media eigenlijk opvallend weinig stof doen opwaaien en dat is opmerkelijk gezien de 'gevoeligheid' van het onderwerp. Respons kwam vooral uit het beleidscircuit en uit de academische wereld, maar die

respons had over het algemeen geen polemisch karakter.⁷⁷¹ Een uitzondering vormt wellicht Kotan (2007) die laat zien dat een herberekening op basis van andere assumpties positievere uitkomsten geeft en ook kritiek heeft op het gebruik van de uitkomsten van het rapport door (extreem)rechtse partijen (zie ook §8.4). Ook werd Roodenburg gevraagd om te getuigen voor de commissie Blok, waar ze vooral geïnteresseerd waren in de vraag waarom immigranten in Nederland het relatief slecht doen in vergelijking met immigranten in veel andere landen. Daarnaast werden de auteurs veelvuldig uitgenodigd om hun onderzoek nader toe te lichten. De rustige receptie van *Immigration and the Dutch economy* laat zich vooral verklaren uit de totale omslag van het politieke klimaat met betrekking tot immigranten (zie §5.7.4). Dit roept de vraag op waarom er niet eerder een dergelijke economische analyse is uitgevoerd. Een eenduidig antwoord heeft Roodenburg niet:

“Ik begrijp ook nog niet precies waarom economen zich hier nooit mee bezig hebben gehouden. Of dat nou desinteresse was, of dat men geen zin had om daar de vingers aan te branden, want ja het was wel duidelijk – dat kon je hier [Van Praag 1988] ook al een beetje uit opmaken – dat als je rekensommen gaat maken dat de uitkomst niet altijd eenduidig positief zal zijn. ... Dus dat daar een negatieve uitkomst uit zou komen, die boodschap, daar was geen voedingsbodem voor. Sowieso niet bij sociale wetenschappers. Die wilden emanciperen. Die wilden minderheden als slachtoffer zien en niet als probleem – want dat krijg je dan, als ze geld kosten vormen ze een probleem natuurlijk. Dat is een voor de hand liggende conclusie die je zou kunnen trekken. Nou, dat paste helemaal niet dus”.⁷⁷²

Roodenburg geeft daarvan ook een concreet voorbeeld. Samen met Veenman zat hij in een begeleidingscommissie die een onderzoek naar de economisch effecten moest voorbereiden en daar strandde plannen voor een kosten-batenonderzoek om normatieve redenen:

“Ik heb ook in vergaderingen gezeten met Veenman [in verband met] een soortgelijk onderzoek voor het Ministerie van BiZa dat zou worden uitgevoerd door het EIM. Dat is er uiteindelijk ook gekomen. ... Toen kwam hij [Veenman] ook met het voorbeeld [dat je de kosten en baten ook niet mag bepalen] van 65-plussers en joden. Dat is een debateertechniek om het onderwerp volledig dood te slaan natuurlijk. Nou, uiteindelijk is het toch niet helemaal afgeketst, maar het onderzoek was [kwalitatief niet sterk], dus het heeft ook geen *impact* gehad”.⁷⁷³

Wat Roodenburg betreft is het feit dat een negatieve uitkomst imagoschade voor immigranten zou opleveren geen valide argument: “Migratiebeleid is te belangrijk om je te kunnen permitteren om relevante informatie weg te stoppen of niet te gebruiken, want het heeft zo’n enorme *impact* op de samenleving, dat je alle relevante informatie gewoon móet hebben om goede beslissingen te kunnen nemen als overheid”.⁷⁷⁴ Op een bepaalde manier was het produceren van die migratie-economische kennis ook onvermijdelijk, volgens Roodenburg, omdat vergrijzing in de jaren negentig steeds meer een *issue* werd en er “steeds meer stemmen opgingen om immigratie als oplossing in te zetten. ... Het was onvermijdelijk dat er toch een keer dit soort onderzoek zou moeten komen”.⁷⁷⁵

Daarnaast spelen volgens Roodenburg ook publicatiekansen mee in de beslissing om al dan niet bepaald (migratie)economisch onderzoek te doen:

“Kijk, academische economen willen natuurlijk ook scoren in de internationale literatuur. En als je Amerikaans onderzoek gaat narekenen met Nederlandse data, daar hoef je niet mee aan te komen bij een tijdschrift. Dat speelt misschien ook wel mee. Dat je er voor je carrière niet mee kan scoren, als wetenschapper dan – in de beleidssfeer zou dat misschien minder zwaar gelden. ... In de economie is het zo: alle internationale tijdschriften zijn Angelsaksisch en in de meeste gevallen Amerikaans. ... Qua *content* is het helemaal Amerikaans georiënteerd of in ieder geval Angelsaksisch. En dat betekent gewoon: het onderzoek dat er in staat is óf theoretisch – dus formules zonder getallen – óf het is empirisch en dan moet het betrekking hebben op Amerikaanse data. Dus als dat niet het geval is wordt het in principe niet geaccepteerd, tenzij het innovatief is. ... Het kan zich voordoen dat je voor een bepaald empirisch onderzoek ... een doorbraak kan bereiken wetenschappelijk gezien, maar alleen op basis van data voor Europa of Nederland, ... omdat die data er in Amerika niet zijn. Dan ligt het anders. ... Volgens mij is dat [het acceptatiebeleid van de wetenschappelijke tijdschriften] voor de academische wereld wel een punt”.⁷⁷⁶

Roodenburg geeft een voorbeeld. Als *spin-off* van *Immigration and the Dutch Economy* publiceerde hij met Euwals een artikel met een herformulering van de theorie van Borjas betreffende de herverdelingseffecten en het immigratiesurplus (zie Box 3.1 & 3.2), dit naar aanleiding van een fout in de aanpak van Borjas:

“[Die vondst] hebben we gepubliceerd gekregen in *Economics Letters*. ... Dat is een serieus internationaal tijdschrift. Daarmee is ook aangegeven dat je dus ook met Nederlands onderzoek soms wel kan scoren. ... Nou, dat is wel een goed voorbeeld. De innovatie lag in de formules. Dus het is theorie, ja op de grens van theorie en numerieke wiskunde. Het werkt allemaal met benaderingen en het voorbeeld is empirisch uitgewerkt, maar wel met Amerikaanse cijfers. Dus dezelfde cijfers die Borjas gebruikt voor zijn berekeningen. Als we met Nederlandse cijfers waren gekomen hadden we het niet [gepubliceerd gekregen]. Misschien dat ik het iets te zwart-wit zie, maar dat is toch wel de trend”.⁷⁷⁷

Tot slot gaan we kort in op het interview met Rob Euwals. Ik interview Euwals bij het CPB. Euwals formuleert heel rustig en afgewogen. Een opvallend verschil met het interview met de gepensioneerde Roodenburg is dat Euwals zich er tijdens het interview terdege van bewust is dat het CPB aangekeken kan worden op hetgeen hij zegt. Omdat Euwals naar eigen zeggen niet zo veel weet van de voorgeschiedenis van *Immigration and the Dutch economy* (hij verwijst daarvoor naar Roodenburg) gaat het gesprek vooral over de receptie van dit rapport en de samenwerking met (andere) sociale wetenschappers.

Euwals werd door Hans Roodenburg betrokken bij het onderzoek voor *Immigration and the Dutch Economy*. Euwals had zich op dat moment professioneel nog niet actief met immigratie beziggehouden, maar had er passief al wel veel van meegekregen door zijn werk bij het Institut Zukunft der Arbeit (IZA), waaraan onder andere Klaus Zimmerman verbonden is, één van Europa's leidende migratie-economen.⁷⁷⁸ In Duitsland was eerder dan in Nederland het migratie-economisch onderzoek op gang gekomen en ook werd de thematiek “wat opener besproken dan in Nederland”.⁷⁷⁹ Dat verklaart Euwals vooral uit het feit dat de vergrijzing in Duitsland “harder gaat toeslaan dan in Nederland” waardoor er grote interesse was in de vraag in hoeverre immi-